

DET KONGELIGE
OLJE- OG ENERGIDEPARTEMENT

Statsråden

Stortinget
Karl Johans gate 22
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref
21/1963-

Dato
24. februar 2022

Representantforslag 95 S (2021-2022) om lokal CO₂-fangst og lagring mm for å nå klimamål på sokkelen

Jeg viser til brev fra Stortinget 9. februar 2022 vedlagt representantforslag 95 S (2021-2022) fra stortingsrepresentantene Ola Elvestuen, Sveinung Rotevatn og Alfred Jens Bjørlo.

Før jeg kommer inn på de enkeltvise forslagene i representantforslaget, vil jeg innledningsvis benytte anledningen til å gi en oppdatering knyttet til status for prosjekter som er omtalt i forslaget. Omlegging til hel eller delvis drift med kraft-fra-land til Troll B og C og til Sleipner Øst er besluttet av rettighetshaverne og godkjent av myndighetene. Omlegging til delvis drift med kraft-fra-land på Osberg feltcenter og Oseberg sør er besluttet av rettighetshaverne og har fått konsesjon for nettilknytning etter havenergilova og energiloven. Den utbyggingsplanen etter petroleumsloven som denne omleggingen er en del av, er til sluttbehandling i departementet.

I rettighetshavernes arbeid med både fellesutbyggingen av en rekke funn mellom Oseberg- og Alvheimfeltene («NOAKA»), og utbygging av Wisting-funnet, er bruk av kraft-fra-land en forutsetning. Selskapene opplyser at det for disse utbyggingene planlegges investeringsbeslutning i løpet av 2022.

Samme tidsplan har et prosjekt for omlegging til delvis drift med kraft-fra-land av Njord- og Draugenplattformene i Norskehavet.

På landanleggene Hammerfest LNG og gassanlegget på Kårstø er prosjekter for omlegging til drift med kraft fra nettet modnet frem over tid. På begge disse anleggene er det planlagt investeringsbeslutning i 2022.

1) Stortinget ber regjeringen utrede lokal CO₂-fangst og -lagring fra gasskraftverk offshore som skal ha som hovedformål å produsere kraft som alternativ til elektrifisering med strøm fra land til eksisterende olje- og gassprosjekter.

Kvoteplikt og CO₂-avgift er hovedvirkemidler for å få ned utslippene på norsk sokkel. Disse gir selskapene sterk egeninteresse av å redusere utslippene fra produksjonen. Dette inkluderer insentiver til å bruke CO₂-fangst og -lagring fra gassturbiner offshore, om en slik løsning er teknisk mulig og kan bidra til rimelige utslippsreduksjoner.

Generelt er det mye dyrere å bygge anlegg på plattformer til havs enn på land. Vekt- og arealbehov kan gjøre slike anlegg uaktuelle offshore. Ekstra krevende vil det være på eksisterende innretninger som følge av begrenset areal og vektkapasitet. Ettermontering av fangstanlegg på eksisterende gassturbiner vil også om det er teknisk mulig være svært kostbart. Hvis CO₂-fangst og -lagring på eksisterende felt krever bygging og utplassering av fangstanlegg på en egen innretning vil det medføre både ekstra kostnader og tekniske utfordringer knyttet til tilpasning og sammenknytning av røykgasskanaler mellom installasjoner osv.

Drifts- og vedlikeholdskostnader vil være vesentlig høyere offshore enn for et tilsvarende fangstanlegg på land. Avhengig av integreringsgrad av fangstanlegget, kan det også være behov for lengre nedstengningsperioder i forbindelse med installasjon. Det vil i så fall føre til betydelig økte kostnader.

Generelt vil det være slik at krafttilførsel fra et gasskraftverk med CO₂-fangst og -lagring på land, med kabler ut til feltene, vil være mer hensiktsmessig enn å plassere slik gasskraftproduksjon offshore. Teknologi for CO₂-fangst og -lagring fra gasskraftverk på land er tilgjengelig i markedet, men er fortsatt under utvikling.

Ulike teknologileverandører og oljeselskaper arbeider med nye og mer kompakte løsninger for CO₂-fangst som kan være egnet til offshore bruk. Dette arbeidet er i en tidlig fase. Frem mot 2030 er det lite trolig at CO₂-fangst på innretninger offshore vil være et reelt alternativ til kraft fra land. Med dagens virkemidler har aktørene i næringen sterk egeninteresse av utvikle og ta i bruk slik løsninger om/når de er hensiktsmessige å gjennomføre.

På denne bakgrunn mener jeg det nå ikke er grunnlag for igangsette en utredning av lokal CO₂-fangst og -lagring fra gasskraftverk offshore på norsk sokkel.

2) Stortinget ber regjeringen innføre krav om utredning av lokal CO₂-fangst og -lagring ved nye olje- og gassprosjekter på norsk sokkel.

Kvoteplikt og CO₂-avgift er hovedvirkemidlene for å redusere utslippene fra petroleumsvirksomheten. De høye utslippskostnadene gir selskapene sterk egeninteresse av å redusere sine utslipp av klimagasser. Dette ligger blant annet til grunn når selskapene

vurderer ulike løsninger for energiforsyning eller tiltak for å redusere utslippene i forbindelse med utarbeidelse av plan for utbygging og drift (PUD) for et utbyggingsprosjekt.

De fleste nye utbyggingsprosjekter på norsk sokkel bygges ikke ut med egne plattformer, men er havbunnsanlegg som kobles opp mot eksisterende innretninger/plattformer. Energiløsningen til denne typen utbygginger bestemmes av kraftforsyningen på den eksisterende innretningen.

I forbindelse med alle nye, større utbygginger i petroleumsvirksomheten skal rettighetshaverne, i henhold til regelverket, vurdere alternative løsninger for energiforsyningen. Dette er blant annet tema i konsekvensutredningsprosessen. Som følge av dette er det godt lagt til rette for at alle relevante løsninger blir vurdert av selskapene, det være seg kraft-fra-land, havvind, gassturbiner med CO₂-håndtering eller andre løsninger.

Som følge av denne virkemiddelbruken pågår det nå blant annet konkrete prosjekter for delvis å erstatte kraft fra gassturbiner på enkelte felt på norsk sokkel med lokalt produsert havvind tilsvarende Hywind Tampen-prosjektet.

Jeg kan derfor ikke se at det er hensiktsmessig å innføre et krav om utredning av lokal CO₂-fangst og -lagring ved nye olje og gassprosjekter på norsk sokkel.

3) Stortinget ber regjeringen åpne for tilkobling med hybridkabler ved utbygging av Sørlige Nordsjø II og fremtidige havvindprosjekter.

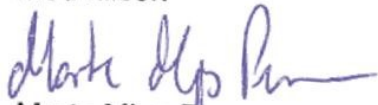
Vindkraft til havs byr på spennende muligheter for Norge, og regjeringen har store ambisjoner for utviklingen av havvind. Det er åpnet to områder for havvindproduksjon i Norge: Utsira Nord og Sørlige Nordsjø II. Disse områdene legger til rette for utvikling av både flytende og bunnfast teknologi.

Regjeringen har besluttet at kraften fra første fase av Sørlige Nordsjø II skal sendes i kabel til fastlandet. Første fase er på 1500 MW og tilsvarer omtrent 7 TWh i året. Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) har fått i oppdrag å utrede virkningene på kraftsystemet av ulike nettløsninger for havvind. NVE skal se på konsekvensene for kraftsystemet av ulike nettløsninger med direkte kobling til Norge og/eller til utlandet. NVE skal også vurdere ulike dimensjonering av eventuelle hybridkabler, der det ikke blir lagt til rette for nye mellomlandsforbindelser som kan øke eksportkapasiteten fra fastlands-Norge. For å sikre at vi får mest igjen for kraften som produseres er det viktig at vi utreder hvordan fremtidig vindkraft til havs kan være en del av et havnett som kan levere kraft til andre markeder i Europa. Regjeringen vil ta stilling til hvilken nettløsning som skal benyttes for de neste 1500 MW på Sørlige Nordsjø II etter at utredningen er gjennomført.

Den langsiktige satsningen på havvind er avhengig av tilgang på areal. Regjeringen ønsker å skape forutsigbarhet for næringen ved å åpne for flere prosjekter etter Sørlige Nordsjø II og

Utsira Nord. NVE, i samarbeid med relevante direktorater, har fått i oppdrag å identifisere nye områder for fornybar energiproduksjon til havs. Denne prosessen legger til rette for god sameksistens mellom de ulike havnæringene. Samtidig følger departementet utviklingen internasjonalt, både gjennom bilateral dialog og gjennom Nordsjøsam arbeidet. Norge har god nytte av dialog med våre naboland og å lære av deres erfaringer med havvind.

Med hilsen

Marte Mjøs Persen